Ось – моя людина. Я її не боюся. Вона дуже сильна, тому що дуже багато їсть;

Вона – Всеядна. Що ти лопаєш? Дай мені!

Вона некрасива, тому що без шерсті. У неї мало слини, і їй доводиться вмиватися водою. Нявкає вона грубо і надто багато. Інколи зі сну мурчить.

Відкрий мені двері!

Не розумію, чому вона стала Господарем: може, злопала щось незвичайне.

Вона утримує в чистоті мої кімнати.

Вона бере в лапку гострий кіготь і дряпає ним по білих аркушах. Ні в що більше грати не вміє. Спить уночі, а не вдень; в темноті нічого не бачить; не знає ніяких задоволень: не прагне крові, не мріє про мисливство і бійку, не співає, розніжившись.

Часто вночі, коли я чую таємничі, чарівні голоси, коли бачу, як все оживає у пітьмі, вона сидить за столом і, нахиливши голову, дряпає своїм чорним кігтиком по білих листках. Не уявляй, ніби я думаю про тебе; я тільки слухаю тихий шурхіт твого кігтя. Інколи шурхіт затихає: жалюгідний дурень не в силах придумати ніякої іншої гри, і мені стає жаль її, я – так уже й бути! – підійду до неї і тихенько нявкну в болісно-солодкій знемозі. Тут моя людина піднімає мене і занурює своє обличчя в мою шерсть. У такі хвилини в неї на мить буває помітний деякий проблиск вищого життя, і вона, блаженно зітхнувши, мурчить щось майже приємне.

Але не уявляй, ніби я думаю про тебе. Ти мене зігріла, і я підійду знову слухати голоси ночі.

1919

Переклад Євдокії Кашуби